

ALLE TWAALF

door
HERMANNA.

„Goeden morgen”, zei Elsje, nog half slapend, en dit klonk wel wat dwaas, want er was niemand in de kamer. Nu deed ze haar oogen beter open en keek naar den mooien, grooten kalender, dien moeder den vorigen avond aan 't voeteneind van haar bed had opgehangen. 1918 stond er met groote cijfers op; dit was zooveel als de naam van het nieuwe jaar.

Elsje knikte en lachte er vroolijk bij. „Goedenmorgen”, zei ze toen weer: „goeden morgen, nieuwjaar!”

Was het verbeelding, of bogen de groote cijfers zich werkelijk even naar Elsje toe? Hoorde zij het goed? Ging er een zacht geritsel door al de 365 blaadjes van den nieuwen scheurkalender, alsof 1918 haar óók goedenmorgen wenschte?

'k Weet het niet.

Elsje knipte met haar wimpers en dook nog eens weer behagelijk onder de dekens. Hier was 't lekker warm en buiten, — hu — 't vroom, dat het kraakte; dikke ijsbloemen bedekten de ruiten.

Was Elsje wezenlijk weer in slaap gevallen?

Opeens werd ze wakker, doordat tal van stemmetjes tegelijk: „Goedenmorgen, Elsje!” riepen. Twaalf kleine kereltjes zaten er op de dekens.

Elsje wreef zich verbaasd de oogen uit, zij begreep dadelijk, dat het de twaalf maanden van 't nieuwe jaar waren, die haar kwamen begroeten.

Ze lachte blij. Dát was aardig! De kalender aan 't voeteneind van haar bed zag er nu vreeselijk dun en kaal uit; ja, eigenlijk was er niets meer dan het schild met 't cijfer-dekblaadje van overgebleven. Elk maandkereltje had n.l. zijn eigen pakje kalenderblaadjes onder den arm.

Elsje herkende ze

alle twaalf bij den eersten blik. Daar had je Januari, met een manteltje van ijskegels aan; hij had een paar schaatsen in de hand en zat parmantig vlak vooraan op de dekens. Februari en Maart hadden sneeuw-klokjes en viooltjes bij zich. Elsje snoof den geur van de viooltjes op; moeder was in Maart jarig — zóó als ze de viooltjes zag, moest ze daaraan denken.

„Dag Maart!” zei ze daarom met een extra hartelijk knikje; „ik vind jou leuk, zeg!”

„En hoe vind je mij?” vroeg April.

Elsje barstte in lachen uit. April had zijn buisje achterste voren aan, zijn muts stond op één oor en 't leek wel, of hij met 't eene oog lachte en met 't andere schreide. O, wat een potsierlijk kereltje!

„Jou vind ik grappig”, zei ze en toen keek ze naar Mei en Juni, die meizoentjes en rozen meebrachten en druk aan 't stoeien waren met Juli en Augustus. Dat waren een paar uitgelaten klantjes.

„Wij zijn de vacantiemaanden”, riepen ze en wisten van malligheid niet wat ze zouden doen.

September was daarentegen een veel bedaarder kereltje. Hij had een schooltasch vol spiksplinternieuwe leerbenodigdheden bij zich en telde zijn blaadjes secuur na. Dat hij er maar dertig had, net als April, Juni en November, kon hij niet goed verkroppen.

Juli en Augustus plaagden hem er mee en lieten hem zien, dat zij er één meer hadden.

„En Februari heeft er nog 't minst van allen”, riep April en sloeg de jolige vacantiemaanden met wilgetakjes, waaraan zilvergrijze katjes zaten, om de ooren.

Elsje had een plezier van belang. Toen kreeg ze October in het oog. Dat was een bijzondere vriend van haar, want bij 't pakje blaadjes, dat hij onder den arm had, waren er twee, die een prettig dagje voorspelden. Vader en Elsje waren allebei in October jarig, moet je

weten! Vader kreeg dan altijd mooie druiven van moeder en Els. Wat trof dat leuk, October had ze al bij zich en ook noten en peren en roodwangige appels!

„Kinderen, kinderen”, riep November, „ik kan er haast niet door, zoo-veel ruimte nemen jullie met je tieners is.” Hij zag er onvriendelijk uit en joeg de anderen met een vaart achterna.

„’t Lijkt wel of ’t stormt”, dacht Els en dook wat verder onder de dekens, terwijl de tien maandkereltjes, lachend en schreeuwend, voor November uit, om haar heen dwarrelden, als bladeren in den herfst. Ze was niet bang, want zij zag ’t wel, al deed November ruw en onstuimig, kwaad meende hij ’t toch niet.

Door de drukte, die November maakte, had Elsje December, na dien eersten vluchtigen blik, uit het oog verloren. Zij zocht hem tevergeefs onder ’t rumoerige troepje, maar, toen ze haar hoofd een beetje om-draaide, ontdekte ze hem opeens op haar kussen, waar hij eenzaam, als op een sneeuwberg, troonde. Alles aan hem leek wel van sneeuw, tot zijn lange, witte baard toe. Hij droeg een zak vol speelgoed op den rug en hield een Kerstboompje in de hand. Hoe vriendelijk keek hij Elsje aan.

„O”, riep zij vol verrukking uit. „December is de liefste van allemaal.”

Pas had ze dit gezegd, of al de andere maandkereltjes stormden op haar af. Januari zwaaide zijn schaatsen voor haar oogen heen en weer, Februari hield haar zijn sneeuwklompjes toe, Maart duwde haar de viooltjes onder den neus en zoo ging het maar door, ... ieder deed

zijn best, haar aangenaam te wezen en allen tegelijk riepen ze: „en ik dan, en ik dan?”

Elsje werd verlegen; ze kreeg ’t er benauwd van...

„Ik vind jullie allemaal lief!” riep ze eindelijk uit en zij meende ’t ook, want Januari om ’t ijsvermaak, Mei om de bloemen, Augustus om de vakantie, Maart en October om de verjaardagen ... zij

allen, allen, tot aan de vriendelijke December toe, waren haar welkom. Was er wel één, die niet wat goeds of prettigs of nuttigs meebracht?

